

alle andre selvejende uddannelsesinstitutioner, i alt ca. 1.400. Det sker ved, at vi gennem revisorinstrukser pålægger de enkelte skoler og deres ansvarlige bestyrelser at administrere i overensstemmelse med gældende bestemmelser. Vi baserer vores tilsyn på indsendte regnskaber med påtegninger fra statsrevisorer eller registrerede revisorer, som har instrukser, de skal følge.

Jeg kan i øvrigt sige til dem, der mener, at man skulle have svigtet i Undervisningsministeriet: Vi har faktisk skærpet instrukserne indtil flere gange over for revisorerne. For mig er der ingen tvivl om, at Tvindforetagendets revisor har svigtet. Men det skal andre tage stilling til, idet det også indgår i den undersøgelse, som politiet er i gang med at foretage.

Jeg minder også om, at det er en afdækning af Tvindimperiets skolevirksomhed – det er jo det, der er tale om her – og ikke Tvindimperiet i sin helhed, jeg har talt om i dag. Det omfatter jo meget ud over skolevirksomhed. Skolevirksomheden er det, vi har indsigt i, det, vi har ansvar for i Undervisningsministeriet, men alle ved jo, at der foregår mange andre ting inden for og uden for landets grænser.

Men når det gælder skolevirksomheden, har Rigsrevisionen, der jo er eksperter i dette, brugt måneders kulegravning på at få afdækket en række af disse forhold. Og efterhånden tegnede der sig – det gjaldt også for os selv i Undervisningsministeriet – et billede, et mønster af en skoledrift, som var helt uacceptabel. Derfor er jeg også skredet til handling så hurtigt, som vi overhovedet har været i stand til det, også førend man normalt gør det, nemlig før Rigsrevisionens og statsrevisorernes endelige behandling af sagerne.

Det ærgrer mig, som det også ærgrer flere andre, at det i dag har været nødvendigt – men det respekterer jeg naturligvis, jeg forstår for så vidt også godt synspunkterne – at dette her først og fremmest er blevet til en retspolitisk debat og ikke til det, som sagen drejer sig om, nemlig det, vi alle er enige om: at vi ikke vil finde os i, at skolemidler administreres på den måde, som det er sket i Tvindskolesamvirket, i koncernen.

Udtrykket særlov bruges af alle. Men er det nu rigtigt? Loven indeholder generelle, fremadrettede bestemmelser for alle frie kostskoler og grundskoler. Og så indeholder loven også, at tilskud til de skoler, der hører til Tvindsamvirket, ophører pr. 31. december 1996. Det er altså en fremadrettet lovgivning. Men nu er den kaldt

særlov, og det klinger heller ikke godt i mine ører.

Jeg gentager: Hvis jeg skal leve op til de forventninger, og jeg har også forstået krav, der er fra Folketingets side, mener jeg ikke, jeg har andre muligheder; Folketinget har heller ikke. Jeg har ikke sikkerhed for gennemførelse af administrative muligheder, jeg har, at få standset den praksis, som udøves af Fælleseje og alle de andre erhvervsdrivende fonde og foreninger, som Tvinds bagmænd, som det er kaldt her, sidder og styrer. Det er jo dem, der styrer skolerne.

Det er derfor, vi har været nødt til at nævne skolerne. Samtlige skoler er medlemmer af dette foretagende. De er underlagt Tvindbagmændene. Jeg er også nødt til at kalde dem sådan, for jeg ved ikke, hvem de er. Det svirrer der jo mange rygter om. Hvem er det egentlig? Hvorfor træder de ikke frem ud over Poul Jørgensen, som på den ene side hævder, at der er tale om frie skoler, og at der ingen koncern er, og i næste øjeblik udtaler sig på alles vegne både her og dér.

Poul Jørgensen, som også siges at være talsmand, siger på den ene side, at nu forholder vi dem muligheden for at føre retssag, muligheden for at få deres sag prøvet, og meddeler så i aviserne i dag, at nu rejser de retssager imod os.

Er Poul Jørgensen talsmand for Tvind, eller hvem er det? Hvem er det, der sidder og styrer hele skolesamvirket, som tvinger skolerne til at aflevere midler til andre formål end det, der er skoleformålet? Jeg finder det stærkt, stærkt kritisabelt og ikke i overensstemmelse hverken med, hvad dette folketing har ment med sin lovgivning, eller med, hvad vi ønsker.

Så jeg har ikke set anden mulighed end at fremsætte dette lovforslag, og jeg har selvfølgelig i mit eget ministerium, hvor vi jo også har jurister, meget nøje fået vurderet og undersøgt, om dette skaber nogle retspolitiske problemer. Og vi har tilsvarende, som vi jo altså plejer, men nu ekstraordinært bedt Justitsministeriet, som jo er vores rådgivere på feltet, om at vurdere disse spørgsmål. Og selv om jeg har gentaget det: Justitsministeriet omtaler det som usædvanligt, det gør jeg også, så konkluderer de, at der ingen rettlige hindringer er for fremsættelse af dette lovforslag.

Nu er det vel næppe mig, der skal spørge Folketinget, men hvordan skal jeg leve op til mit ansvar for at få stoppet det her? Hvordan skal jeg leve op til det? For jeg vil gerne leve op til mit ansvar. Det er oven i købet min pligt.